

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Evropský investiční holding a.s.**, se sídlem v Praze 1, Keplerova 6,8/218, zastoupeného JUDr. Jaromírem Kalužníkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 583/15, proti žalovanému: **Úřad na ochranu osobních údajů**, se sídlem v Praze 7, pplk. Sochora 27, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2012, č. j. 6 Ca 343/2008 - 85,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah kasační stížnosti

Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) navrhuje zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba, kterou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 18. 8. 2008, zn. INSP2-0683/08-17, kterým nebylo vyhověno námitkám stěžovatele proti opatření k nápravě č. 2 (likvidace již pořízených a uchovávaných kamerových záznamů), jež bylo uloženo žalovanému kontrolním protokolem ze dne 17. 4. 2008, zn. INSP2-0683/08-12, v rámci kontroly, jejímž předmětem bylo dodržování povinností stěžovatele podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že žalovaný zcela ignoroval jeho věcné námitky a bez dalšího pokládal za pravdivá a rozhodná jen tvrzení v kontrolním protokolu. Na základě uvedeného pak žalovaný zcela neopodstatněně potvrdil konstatování o porušení hned několika

ustanovení zákona o ochraně osobních údajů a stěžovatele odbyl povšechným konstatováním o pravomoci na straně kontrolujícího inspektora opatření ukládat.

Vzhledem k tomu, že žalovaný věc posoudil naprosto mimo limity zákona o ochraně osobních údajů, obrátil se stěžovatel na soud, aby tento zjednal ve věci náležitou nápravu. Městský soud se však bez relevantního zdůvodnění věci k překvapení stěžovatele ztotožnil s právním hodnocením žalovaného a argumentaci stěžovatele v zásadě odbyl stejně tak, jak učinil předtím žalovaný. Některými dalšími otázkami se pak soud v zásadě nezabýval vůbec. Soud zejména neuvedl, z jakého důvodu shledává v pořádku, že žalovaný při rozhodování ve věci zcela ignoroval některé konkrétní okolnosti případu a své správní uvážení založil pouze na některých dílčích okolnostech, zcela vytržených z kontextu věci. Soud se nevypořádal se všemi argumenty, které stěžovatel v řízení (a zejména ve správní žalobě) představil. Ty části, které se odůvodnění napadeného rozhodnutí „hodily“, použil. Ty části, které mu do odůvodnění napadeného rozhodnutí „nezapadly“, jednoduše ponechal bez relevantního komentáře. Navíc, odůvodnění napadeného rozhodnutí na řadě míst založil na prostých nepodložených hypotézách a spekulacích.

Vše uvedené tak dle stěžovatele svědčí o tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné, trpí závažnými vadami a musí být zrušeno.

Stěžovatel namítá, že soud v napadeném rozhodnutí uvedl, že stěžovatel pořizováním kamerových záznamů provádí zpracování osobních údajů ve smyslu ustanovení § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, v čemž dal v daném ohledu za pravdu žalovanému. Uvedené tvrzení soud odůvodnil tím, že pořízené záznamy z kamerového systému byly natolik kvalitní, že bylo možno rozeznat tvář jednotlivých zaznamenaných osob. Pokud tedy (údajně) dochází k záznamu určitého prostoru a v důsledku toho i k záznamu pohybu jednotlivých osob včetně jejich podoby, jde dle soudu „jednoznačně“ o záznam osobních údajů, neboť zaznamenané subjekty mohou být určeny.

Soud dále vyjádřil nesouhlas s argumentem stěžovatele, že záznam podobizny se stává osobním údajem až kombinací záznamu z kamerového systému s dalšími identifikačními prvky (např. vstup na čipovou kartu či písemná evidence příchozích). Soud uvedl, že onou určeností dle ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů se nemíní průkazná identifikace totožnosti osoby ve smyslu úřední jistoty, ale potenciální možnost na základě jednoho či více prvků odlišit tento subjekt od množiny jiných subjektů.

Soud dále namítl, že argumentace stěžovatele je vnitřně rozporná, když sám stěžovatel uvádí, že kamerový systém provozuje za účelem možnosti vyšetřit případné protiprávní útoky na svůj majetek či majetek hostů. Tím údajně sám vychází z toho, že osoby zachycené na záznamech, je možné určit.

Shora uvedená úvaha soudu je dle stěžovatele zcela chybná. Navíc, soud v napadeném rozhodnutí v zásadě ničeho nového nesdělil a pouze „okopíroval“ argumentaci žalovaného, se kterou stěžovatel dle svého názoru úspěšně polemizoval již v předchozím řízení.

Samotný záznam podobizny osobním údajem být nemůže, neboť dle něho samotného (bez užití dalších prostředků a údajů) není možno identifikovat konkrétní osobu, její totožnost. Jde o anonymní podobiznu, neboť na základě pouhé fotografie či vizuálního záznamu nelze osobu bez dalšího určit. Vzhled osoby je znak druhotný, nikoli bazální. V běžném životě je většina úkonů, včetně úkonů právních, činěna bez jakékoli vazby na vzhled fyzické osoby (např. nakupování přes internet, bezhotovostní platby, atp.). Určit tedy identitu osoby pouze

pokračování

na základě fotografie či záznamu nelze. Uvedené platí i u osob veřejně či stěžovateli známých; v takovém pojetí by totiž byl zpracovatelem údajů snad každý člověk na světě např. již tím, že by si založil fotoalbum s osobami jemu nebo veřejně známými. Takový absurdní závěr je třeba odmítnout.

Jak bylo soudu prvního stupně jistě známo, stěžovatel odkazoval v této souvislosti zejména na jeho rozhodnutí sp. zn. 7 Ca 204/2005, z jehož výkladu a contrario lze dovodit též závěr, jako učinil stěžovatel výše - totiž, že teprve kombinace kamerového systému (se záznamem) s dalším systémem (např. vstup na čipové karty či písemná evidence příchozích) může vést k tomu, že záznam podobizny (obrazová nahrávka) se stává osobním údajem, tj. údajem, na základě něhož je bez dalších technických obstrukcí možno jasně identifikovat konkrétní osobu. Soud tedy k identifikaci subjektu v daném případě vyžadoval - slovy soudu průkaznou identifikaci totožnosti osoby ve smyslu „úřední jistoty“, nikoli pouze možnou vizuální odlišitelnost. Přístup do prostor hotelu, kde jsou kamery instalovány, tak není a nebyl podmíněn žádným dalším identifikováním se ze strany návštěvníků. Ti mohou volně přicházet a odcházet. Z jejich zaznamenaných podobizen není možno identifikovat, o koho konkrétně se jedná. Právě proto stěžovatel na uvedený judikát sp. zn. 7 Ca 204/2005 opakovaně poukazyval, neboť jeho obsah jasně demonstruje, za jakých podmínek je provozování kamerového systému zpracováním osobních údajů (viz skutkový stav věci sp. zn. 7 Ca 204/2005) a za jakých podmínek již ne (právě případ stěžovatele). Jak ovšem vidno z napadeného rozhodnutí, soud je ve svém právním názoru zcela nekonzistentní, ba si přímo odporuje. Pokud pak soud vnímal argumentaci stěžovatele uvedeným judikátem sp. zn. 7 Ca 204/2005 jakkoliv jinak než jako argument a contrario, jde o nešťastné nepochopení věci na straně soudu.

Stěžovatel uvádí, že záznamy z kamerového systému jsou pak jen jednou z podpůrných pomůcek, která může (a taky nemusí) napomoci v souvislosti s vyšetřováním případných incidenčních událostí v hotelu (až už jde drobné krádeže, vandalismus či např. rvačku). V žádném případě však na základě kamerových záznamů nelze danou osobu (možného původce incidentu) jednoznačně určit, jedná se o anonymní subjekt. Teprve tehdy, kdy se k uvedenému záznamu připojí další relevantní osobní identifikátor, lze takto danou osobu identifikovat. V žádném případě tak nejde o údajnou „vnitřní rozpornost“ v argumentaci žalobce, jak chybně dovodil soud.

Stěžovatel tedy důrazně setrvává na tom, že provoz kamerového systému sám o sobě nevede ke shromažďování osobních údajů a není nakládáním s osobními údaji. Jeho provoz tedy automaticky nespadá pod režim zákona o ochraně osobních údajů, a to ani, když je pořizován anebo uchováván obrazový anebo zvukově obrazový záznam.

Pro úplnost stěžovatel dále odkazuje na své argumenty obsažené ve správní žalobě ze dne 20. 10. 2008 a vyjádření ze dne 25. 2. 2009, které předcházely vydání napadeného rozhodnutí. Výslovně pak stěžovatel opakuje již mnohokrát uvedenou výhradu, že i přes svůj shora uvedený názor stěžovatel svou další argumentaci v tomto podání formuluje tak, jako by provoz kamerového systému nakládáním s osobními údaji byl (což si však stěžovatel nemyslí). Jde o argumentaci pro případ, že by byl takto posuzován i Nejvyšším správním soudem.

V návaznosti na shora uvedené soud prvního stupně uvedl, že po právu neshledal ani námitku stěžovatele, že by se na zpracování údajů v případě stěžovatele vztahovala výjimka uvedená v ustanovení § 5 odst. 2 písm. a), b) a e) zákona o ochraně osobních údajů. Městský soud dle stěžovatele bez dalšího přejal argumentaci žalovaného a tou odůvodnil i napadené rozhodnutí.

Pokud jde o výjimku uvedenou v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, soud stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel údajně neuvedl žádná konkrétní tvrzení, která by nasvědčovala tomu, že by zpracování údajů bylo nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž stranou by byl subjekt údajů.

Pokud jde o výjimku uvedenou v ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, soud ve shodě s vyjádřením žalovaného konstatoval, že se odpovědnost stěžovatele za věci odložené a vnesené vztahuje pouze na věci nacházející se na místech určených k odkládání věcí. Navíc uvedl, že v prostoru před lobby barem se nachází šatna, tedy prostor určený k odkládání věcí. Zdůraznil, že ze správního spisu nevyplývá, že šatna je kamerami sledována, čímž údajně stěžovatel sám negoval nezbytnost zavedení kamerového systému k tomu, aby zabezpečil jednak majetek svůj i hostů. Nebylo pak dle soudu nezbytné, aby kamerový systém monitoroval takové prostory, které zjevně nebyly vyčleněny k odkládání věcí, nebo k nim alespoň zpravidla ve smyslu ustanovení § 433 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) nesloužily.

Pokud jde o výjimku uvedenou v ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného v tom ohledu, že pro naplnění této výjimky nebyla splněna druhá podmínka, tj. podmínka minimalizace zásahu do práva subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Stěžovatel dle soudu údajně nadměrně akcentoval své právo na ochranu majetku a povahu projevů svých klientů jako projevů soukromého a osobního života pomíjel. Navíc dle soudu nemůže kamerový systém údajně plnit preventivní funkci, neboť není schopen případnému majetkovému útoku zabránit.

I toto právní posouzení věci soudem je dle stěžovatele zcela mylné. Stěžovatel namítá, že souhlas subjektů údajů vůbec nepotřebuje, neboť jde o případ, kdy zákon získání výslovného souhlasu nevyžaduje; v této souvislosti odkázal na výjimku uvedenou v ustanovení § 5 odst. 2 písm. a), b) a e) zákona o ochraně osobních údajů.

Stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že pro výjimku ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů neuvedl žádná konkrétní tvrzení. Tento názor soudu je zjevně účelový. V žalobě je dostatečně specifikováno, pro ochranu kterých práv je kamerový systém nezbytné provozovat. Stěžovatel znovu připomíná, že obecně jde o ochranu vlastnických práv (stěžovatele a hotelových hostů), práv na ochranu života a zdraví zaměstnanců stěžovatele a hotelových hostů a také ochrany dobrého jména (pověsti) stěžovatele. Takové určení je naprosto dostatečné a stěžovatel neví, jak více pojmy jako „vlastnické právo“, „majetek“, „život“, „zdraví“ apod. precizovat.

Ze zvláštní povahy provozu hotelu jakožto pěťhvězdičkového objektu vyplývají pro stěžovatele zvýšené povinnosti chránit práva svá i svých hostů. Od luxusního objektu typu hotel jeho hosté očekávají nejvyšší možnou kvalitu poskytovaných služeb. Tak se stěžovatel profiluje, s takovouto profilací vstupuje do závazkových vztahů se svými hosty. Žalovaný a následně i soud si argumenty stěžovatele, dle nichž je kamerový systém ze strany hostů hotelu očekávaným bezpečnostním opatřením, vykládaly zcela mylně a odmítly se s nimi komplexně zabývat.

Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem soudu, že uvedená odpovědnost stěžovatele za věci odložené a vnesené se ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů vztahuje pouze na místa určená k odkládání věcí. S výkladem soudu, že pro odkládání jsou výhradně určeny prostory šatny v hotelu, se nelze v žádném případě ztotožnit. Předně je třeba uvést, že v šatně jsou odkládány nejvýše svrchní oděvy. V šatně je vždy přítomna fyzická osoba, která od hostů svrchní oděvy přebírá. Není tedy důvodu, aby šatna byla navíc (duplicitně)

pokračování

monitorována kamerou. Odpovědnost stěžovatele za vnesené a odložené věci se však nevztahuje pouze na svrchní oděvy odložené v šatně. V hotelu se např. nachází konferenční místnosti, určené pro nejrůznější meetingy, školení, právní audity, jakož i možná uzavřená obchodní jednání apod. V souvislosti s tím jsou do konferenčních místností obvykle vnášeny dokumenty přísně důvěrné povahy či jiné finančně nákladné technické pomůcky (značkové notebooky, čtečky a jiná zařízení atp.). Konferenční místnosti (a jim podobné) jsou tedy určeny pro odložení věcí (včetně dokumentů důvěrné povahy i různých technických pomůcek), nicméně její vnitřní prostory žádném případě nemohou (nejsou a samozřejmě ani nikdy nebyly) monitorovány kamerovým systémem. Zabezpečit vstupní prostor např. do konferenčních místností lze jedině tím, že bude zabezpečen vstup/předsálí konferenčních místností, kterým je právě lobby bar. Lobby bar, který je v zásadě „čekárnou“ pro hosty hotelu.

Dospěl-li soud k závěru, že kamera by mohla být zaměřena pouze na prostor šatny a nikoli na další prostory v hotelu (kterým je např. lobby bar), je takový závěr jen dalším dokladem o naprosté neznalosti provozu hotelu této kategorie, která vedla ve svém důsledku k nesprávnému právnímu posouzení věci. Ostatně provoz hotelu soud ani znát nemohl, když se jím soud (ani žalovaný) nijak nezabýval.

Stěžovatel navíc nemůže pominout, že dle výkladu soudu by bylo zřejmě legitimní, pokud by stěžovatel instaloval kamery přímo do pokojů hotelových hostů jako do „prostor, které byly vyhrazeny ubytování“. Uvedené je dalším důkazem, že soud neváhá při zdůvodňování svého stanoviska užívat i naprosto absurdních argumentů. A odmítá vnímat a vypořádat se např. s takovým logickým argumentem stěžovatele, že pokud tedy stěžovatel nese odpovědnost rovněž za věci, které má hotelový host u sebe na pokoji, je naprosto legitimní monitorovat eventuální neoprávněný „pohyb“ takové věci („na cestě z hotelu po veřejných prostorách“).

Stěžovatel nakonec nesouhlasí ani se závěrem soudu, že není dána výjimka ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Důvodem k takovému závěru byl přitom již důvod zmiňovaný v předchozích řízeních, tedy, že právu na ochranu majetku byla v tomto případě ze strany stěžovatele dána přednost před právem na ochranu soukromé sféry subjektu údajů.

Stěžovatel na tomto místě nemíní opakovat svoji argumentaci k nutnosti posuzovat nejen práva, do nichž má být kamerovým systémem údajně zasahováno, ale i míru zásahu do těchto práv. Pouze tak lze vyhovět obecně přijímanému požadavku vyvažování právem chráněných zájmů, které jsou ve vzájemném konfliktu (viz projednávaná věc).

Je třeba zdůraznit, že nelze bez dalšího automaticky a generalizujícím způsobem právo na soukromí nadřadit právu na ochranu vlastnictví tak, jak to učinil soud v napadeném rozhodnutí odkazem na nepřijatelnou judikaturu. Podobnou paušalizaci je nutno odmítnout. Vždy je totiž třeba velmi pečlivě hodnotit konkrétní okolnosti případu a míru, v jaké je jedno právo fakticky omezováno ve prospěch práva druhého. To však soud neučinil. V daném případě je nepochybné, že kamerový systém chrání jednak vlastnická práva (stěžovatele, zaměstnanců i hostů), ale také (mimo jiné) i zdraví a bezpečnost zaměstnanců a hostů hotelu. A právě právo na zdraví a nedotknutelnost osoby požívá mezi lidskými právy a základní svobodami čelní místo.

Není tedy pravdou, jak chybně dovodil soud, že stěžovatel nadměrně akcentuje pouze „své“ právo na ochranu majetku, aniž zohledňuje možný zásah do soukromí hostů, potažmo zaměstnanců hotelu. Stěžovatel důkladně zvážil míru, v jaké je do jednoho práva ve prospěch druhého zasahováno. Zatímco zásah při provozování kamerového systému dle podmínek vytyčených stěžovatelem je naprosto minimalizován, na druhé straně vah stojí vážná hrozba

a podstatné nebezpečí při ochraně jednak práva vlastnit majetek, ale především práva na zdraví a nedotknutelnosti osoby. Jak je soudu jistě známo, právní předpisy mají být aplikovány citlivě a spravedlivě. Pouhá formální aplikace předpisů je chybou. Vzhledem k tomu, jaké váženosti se těší pověst hotelu u svých (i potenciálních) hostů v odborných i laických kruzích, je zřejmé, že tento svůj status si je hotel schopen udržet jen tehdy, když v maximální možné míře ochrání své hosty a bude předcházet deliktním jednáním, případně bude napomáhat delikventa určit. A k tomuto účelu v nezbytné míře slouží právě kamerový systém v hotelu.

Není pak pravdou, jak mylně tvrdí soud, že kamerový systém snímá plošně prostory, v nichž se klientela zdržuje. V konferenčních místnostech, atp. kamery v žádném případě nejsou. Monitoring byl v hotelu prováděn pouze v příslušných společných prostorách hotelu, na nejnižší možné úrovni a byl plně věcně opodstatněný (viz výše). Není rovněž pravdou, že monitorovány byly prostory, které jsou pod stálým fyzickým dohledem osob. Jako příklad lze uvést šatnu, o které se zmínil sám soud. Rozhodně pak nelze paušálně uvést, jak to činí soud, že kamerový systém žádnou preventivní funkci neplní, neboť není schopen případnému majetkovému útoku zabránit. Uvedené úvahy jsou ničím neopodstatněné spekulace.

Soud uzavřel, že jelikož se na stěžovatele nevztahuje žádná z uvedených zákonných výjimek, nesplnil žalobce jednu ze základních podmínek pro získání povolení zpracování osobních údajů, když si souhlas monitorovaných osob neopatřil. Soud doplnil, že zákon o ochraně osobních údajů konstrukci konkludentního souhlasu údajně vylučuje. Dle názoru soudu zákon o ochraně osobních údajů dále vylučuje praxi, kterou stěžovatel naznačil, tj. že nebude projeven nesouhlas se zpracováním osobních údajů, lze z tohoto dovodit souhlas, popř. konstrukci konkludentního souhlasu na základě prosté informace, že objekt je monitorován kamerami. Navíc soud uvedl, že informační tabulky byly dle názoru soudu zcela nedostatečné především kvůli svému obsahu (nebylo na nich specifikováno, kde všude je monitorování prováděno a že jsou záznamy uchovávány, atp.).

Jak uvedeno výše, stěžovatel trvá na tom, že souhlas subjektu údajů v souvislosti s kamerovým systémem nepotřebuje. A přestože jej nepotřebuje, je tento souhlas dán. Jak zaměstnanci hotelu, tak i jeho hosté jsou informováni a srozuměni s tím, že veřejné prostory hotelu jsou monitorovány. Stěžovatel trvá na tom, že souhlas subjektu údajů může být učiněn konkludentně a zaujímá k věci zcela opačný postoj, než má soud. Zákon o ochraně osobních údajů ve svém ustanovení § 4 definuje, jaké náležitosti takový souhlas má mít. Ustanovení § 5 zákona o ochraně osobních údajů pak konkludentní udělení souhlasu nevylučuje, tj. nepřikazuje správci, že musí být vybaven souhlasem výslovným, písemným. Vzhledem k tomu, že u tzv. citlivých údajů (ustanovení § 9 zákona o ochraně osobních údajů), takový výslovný souhlas zákon vyžaduje, je naprosto evidentní, že souhlas subjektu údajů (v jiných případech) konkludentně být udělen může. Hotelové hosty pak není třeba dále zatěžovat zbytečnou administrativou. Stěžovatel trvá na tom, že samotný souhlas hostů je dán bezpochyby tím, že se host v hotelu ubytuje a v tomto zůstane ubytován.

Úvahy soudu, že hotelový host byl o monitoringu informován nedostatečně, atp., pak nejsou ničím prokazovány a jde spíše o spekulativní úvahy. Stěžovatel trvá na tom, že relevantní osoby jsou informovány dostatečně a vědí o tom, že (i) hotel je monitorován (viz umístění informační tabulky při vstupu do monitorovaných prostor), (ii) k jakému účelu monitoring slouží (tj. logicky k účelu, který vymezuje ustanovení § 5 odst. 2 druhá věta zákona o ochraně osobních údajů, tedy zejména k ochraně těch práv, na kterých by subjekt v souvislosti s pobytem hotelu mohl utrpět nějakou újmu) a (iii) v jakém rozsahu je monitoring prováděn (tj. opět logicky v rozsahu nezbytném pro naplnění uvedeného účelu). V daném kontextu věci tedy stěžovatel svoji informační povinnost ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů řádně splnil. Dlužno

pokračování

dodat, že z opatrnosti stěžovatel následně podal oznámení o zpracování osobních údajů i žalovanému.

Soud konstatoval, že se na projednávanou věc nevztahuje rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2012, sp. zn. 21 Cdo 1771/2011 (dále jen „Rozsudek NS“), neboť se tento pouze věnoval výkladu pojmu „přiměřená kontrola“ zaměstnavatele ve vztahu k zaměstnancům ve smyslu ustanovení § 316 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Naproti tomu bylo stěžovateli vytýkáno porušení ustanovení § 316 odst. 2 zákoníku práce, neboť dle názoru žalovaného (i soudu) stěžovatel provozováním kamerového systému v provozních částech hotelu podrobil své zaměstnance údajně otevřenému sledování, přičemž povaha činnosti stěžovatele dle soudu není nijak zvláštní, aby bylo ke kontrole zaměstnanců zapotřebí kamerového systému.

Stěžovatel se s hodnocením provedeným soudem neztotožňuje. Soud prvního stupně připustil, že na přiměřenou kontrolu dle ustanovení § 316 odst. 1 zákoníku práce má zaměstnavatel právo a že ustanovení § 316 odst. 2 zákoníku práce je korektivem možných způsobů, jak takovou kontrolu provádět. Uvedené ustanovení § 316 zákoníku práce tedy (opět) řeší střet dvou práv - práva zaměstnance na soukromí a práva zaměstnavatele na ochranu jeho majetku. Rozsudek NS se na projednávanou věc vztahuje v tom ohledu, že dává vodítko, jak na tento střet dvou práv nahlížet. Nejvyšší soud v rozsudku mimo jiné uvedl, že *„míra ochrany soukromí je u zaměstnance určována (limitována, omežována) tím, že provádí závislou práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“* Jak plyne z uvedeného, míru ochrany soukromí u zaměstnance je možné přiměřeně limitovat ve prospěch ochrany zaměstnavatele a jeho práv. Vzhledem k tomu, že v provozech typu hotelu neustále dochází k „pohybu“ majetku (jsou přijímány a hrazeny dodávky zboží či zajišťovány jiné služby, atp.) a jinému kontaktu s „vnějším světem“, je více než zřejmé, že nasazení kamerového systému bylo v daném případě plně odůvodněno, má zcela reálný účel a rozhodně jej nelze považovat za sledování zaměstnanců ve smyslu ustanovení § 316 odst. 2 zákoníku práce, jak se mylně domnívá soud.

Stěžovatel podotýká, že zaměstnanci kamerový systém v hotelu akceptovali; kamerový systém v žádném případě nesměřoval k systematickému sledování zaměstnanců (tj. k jakémusi „slídění“ a jejich obtěžování), ani jej neumožňoval. Monitorována jeho prostřednictvím byla nejexponovanější místa, kde v podobných provozech mohou vzniknout možné deliktovní situace. Šlo a jde tedy bezpochyby o zcela standardní prostředek ochrany pro hotel dané kategorie.

Stěžovatel v řízení opakovaně namítl, že předseda žalovaného postupoval v řízení nestandardně a zaujal k námitce podjatosti vznesené stěžovatelem nesprávné stanovisko. Stěžovatel opakovaně zdůraznil, že předseda žalovaného měl se stěžovatelem osobní konflikt, čímž lze důvodně předpokládat, že s ohledem na poměr k účastníkovi má předseda žalovaného takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze ve smyslu ustanovení § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pochybovat o jeho nepodjatosti. Soud, nedbaje na uvedené, však dospěl k chybnému závěru, že institut (ne)podjatosti na projednávanou věc nedopadá a vznesená námitka není důvodná.

Stěžovatel se závěrem soudu nesouhlasí; ve svých předchozích podáních, zejména pak správní žalobě, detailně popsal, v čem podjatost osoby předsedy žalovaného spatřoval a rovněž představil řadu důkazů, pro které lze nestrannost předsedy žalovaného při rozhodování věci úspěšně vyloučit; na vše uvedené stěžovatel tímto odkazuje.

Stěžovatel ve smyslu shora uvedeném navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudkem zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc mu vrátil k dalšímu řízení a stěžovateli přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že stěžovatel v zásadě opakuje většinu argumentů, které již soud neshledal důvodnými; především opakovaně namítá, že se v případě záznamu z kamerového systému nejedná o osobní údaj ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.

Žalovaný má za to, že o povaze záznamu z kamerového systému, jsou-li na něm určité nebo určitelné osoby, není s odkazem na odůvodnění jeho rozhodnutí, vyjádření k žalobě stěžovatele, ale např. i na Stanovisko č. 4/2004 ke zpracování osobních údajů prostředky kamerového sledování expertní skupiny WP 29 zřízené na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, pochyb. K tomuto Úřad dodává, že tento názor ve své praxi dlouhodobě a konstantně aplikuje, přičemž je i všeobecně přijímán v praxi obdobných dozorových orgánů v zahraničí.

Současně žalovaný uvádí, že k této otázce se již Nejvyšší správní soud vyjádřil, a to v rozsudku č. j. 2 As 45/2010 - 68 ze dne 18. listopadu 2011, ve kterém uvedl: „*Pokud je kamerové snímání prováděno nikoli náhodně, ale systematicky a je-li z něho prováděn záznam, umožňující následně provést identifikaci osoby (ustanovení § 3 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů a contrario), jde mimo jakoukoli pochybnost o zpracování osobních údajů [ustanovení § 4 písm. a) a e) zákona o ochraně osobních údajů] a tato činnost proto podléhá též reglementaci citovaného zákona.*“

Argument stěžovatele, že jím pořizovaný obrazový záznam má povahu anonymního údaje, je proto dle žalovaného nesprávný. Přínejmenším v případě zaměstnanců hotelu či veřejně známých osob anebo stálé klientely hotelu se minimálně ze strany stěžovatele jedná o osoby určité anebo alespoň určitelné. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že osobním údajem není pouze údaj umožňující přímou identifikaci konkrétní osoby, jak uvádí stěžovatel, ale dle definice v ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je osobním údajem také informace, která se vztahuje i k nepřímo identifikovatelné osobě (např. na základě záběru obličeje, ale i oblečení, typu chůze apod.). Městský soud tak v rozsudku správně konstatuje, že účelem kamerového systému stěžovatele je identifikace osob, protože v opačném případě by tento kamerový systém postrádal jakýkoliv smysl.

Pokud stěžovatel odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 204/2005, žalovaný uvádí, že z tohoto rozsudku nelze žádným způsobem dovodit, že by nezbytnou podmínkou identifikovatelnosti zaznamenané osoby byla kombinace s dalším systémem; soud pouze v dané věci, kde se o takový případ jednalo, konstatoval, že tehdy se jedná nepochybně o osobní údaje. To ovšem nijak nevylučuje závěr, který učinil soud v napadeném rozsudku (a který ostatně zastává také Nejvyšší správní soud), tedy že identifikace může být provedena na základě samotného záznamu.

K odkazu na právní titul dle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů žalovaný poznamenává, že Úřad v průběhu správního řízení neshledal smluvní vztah, jehož uzavření a plnění by nebylo možno objektivně realizovat bez monitorování prostřednictvím kamerového systému. Pokud stěžovatel uvádí, že zpracování je nezbytné za účelem ochrany

pokračování

majetku, života, zdraví a jeho dobré pověsti, žalovanému není nijak zřejmé, jak ochrana těchto práv souvisí se samotným smluvním vztahem mezi stěžovatelem a subjektem údajů (pokud je nějaký uzavírán).

Ve vztahu ke stěžovatelem opakovanému tvrzení, že se v jeho případě jedná o hotel, který poskytuje služby nejvyšší úrovně, má žalovaný obecně za to, že k vysoké úrovni poskytovaných služeb mimo jiné patří i vysoký standard v oblasti ochrany soukromí jejich příjemců, hostů, což je kategorie, kterou stěžovatel zásadním způsobem opomíjí. Pro úplnost dále žalovaný uvádí (byť kasační stížnost žádnou argumentaci v této části neobsahuje) k aplikaci ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, že mu není znám právní předpis, který by stěžovateli ukládal provozovat v prostorách hotelu kamerový systém, tj. jeho provoz nelze považovat za nezbytný pro plnění právních povinností stěžovatele ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Otázku vztahu ustanovení § 433 občanského zákoníku poté soud posoudil dle žalovaného naprosto přesně.

K právnímu titulu pro zpracování osobních údajů dle ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů (i zde kasační stížnost údajnou nezákonnost závěru soudu nijak neodůvodňuje) žalovaný uvádí, že při zvažování možnosti aplikace tohoto právního titulu, s ohledem na větu za středníkem zmíněného ustanovení, vždy používá standardní test poměrování cíle a prostředku, tedy test proporcionality, jak jej aplikuje ve své rozhodovací činnosti i Ústavní soud (srov. např. sp. zn. Pl. ÚS 4/94, Pl. ÚS 15/96, Pl. ÚS 16/98, Pl. ÚS 40/08 a další). Posouzení testu proporcionality provedeného žalovaným ze strany soudu je poté dle žalovaného správné a rádně odůvodněné.

K argumentaci stěžovatele ohledně konkludentního udělení souhlasu považuje žalovaný argumentaci soudu za precizní, soud poskytl jasný výklad, jak posuzovat otázku souhlasu se zpracováním osobních údajů podle zákona o ochraně osobních údajů. Žalovaný k právnímu závěru soudu nemá co dodat a plně se s ním ztotožňuje.

Stejně tak je chybná argumentace stěžovatele ohledně splnění informační povinnosti (i když ta nemá vliv na uložené a přezkoumávané nápravné opatření), neboť subjekty údajů nebyly informovány o zpracování svých osobních údajů v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů, konkrétně v rozsahu vyžadovaném ustanovením § 11 odst. 1 a 2 tohoto předpisu. Zákon předpokládá přímé a výslovné plnění informační povinnosti vůči subjektům údajů, jejichž údaje hodlá správce zpracovávat. Přístup prosazovaný stěžovatelem, dle kterého by si subjekty údajů musely domýšlet, byť by jim to podle stěžovatele mělo být samo od sebe zjevné, kdo jejich osobní údaje bude zpracovávat, za jakým účelem, komu mohou být jejich údaje zpřístupněny atd., je podle názoru Úřadu zcela mimo právní rámec.

K argumentaci stěžovatele týkající se posouzení aplikace § 316 odst. 2 zákoníku práce na posuzovanou věc, žalovaný uvádí, že i tuto otázku posoudil dle jeho názoru soud správně a s jeho závěrem se ztotožňuje.

K rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1771/2011 poté žalovaný uvádí, že z hlediska svého odůvodnění není příliš přesvědčivý, a to právě zejména ve vztahu k § 316 odst. 2 zákoníku práce. Pokud totiž Nejvyšší soud uvádí, že „*uvedené ustanovení v první řadě dopadá toliko na případy zvláštní povahy činnosti zaměstnavatele*“, jedná se o nelogický závěr, neboť z něj vyplývá, že pokud se o zvláštní povahu činnosti zaměstnavatele nejedná (což je většina případů), ustanovení § 316 odst. 2 zákoníku práce se vůbec neaplikuje, a to včetně uvedeného zákazu zasahovat do soukromí zaměstnanců. V takovém případě by ovšem uvedené ustanovení postrádalo jakýkoliv smysl a tento výklad je i v rozporu s výslovným zněním zákona. Stejně tak

závěr Nejvyššího soudu, že uvedené ustanovení „*navíc se vztahuje jen na situace, kdy zaměstnanec buď se souhlasem zaměstnavatele používá pro svou osobní potřebu zaměstnavatelovy výrobní a pracovní prostředky (jak shora popsáno), nebo z nějakého důvodu používá u zaměstnavatele vlastní výrobní a pracovní prostředky včetně výpočetní techniky či telekomunikačního zařízení (vlastní PC, notebook, mobilní telefon, psací stroj apod.) a na všechny předměty a projevy (soukromé povahy) zaměstnance*“ nemá žádnou oporu v ustanovení § 316 odst. 2 zákoníku práce a dle žalovaného jej z tohoto ustanovení nelze dovodit ani výkladem.

K argumentaci stěžovatele ohledně podjatosti předsedy žalovaného uvedené v kasační stížnosti žalovaný odkazuje na kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze. Žalovaný současně uvádí, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, v čem konkrétně spatřuje podjatost předsedy žalovaného, resp. v čem je závěr soudu nesprávný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 94/2006 - 99 ze dne 26. dubna 2007, dle kterého pouhý odkaz v kasační stížnosti na důvody uvedené v žalobě nepostačuje). Žalovaný konstatuje, že skutečnost, že podnět k provedení kontroly dal předseda Úřadu, nemůže zakládat jeho podjatost, neboť se jedná o výkon jeho řídicí pravomoci jako osoby stojící v čele Úřadu. Z článku zmiňovaného stěžovatelem v žalobě poté nelze dovozovat podjatost předsedy, uvedené odpovědi nevybočují z běžného informování o činnosti správního úřadu, a závěry, které z nich vyvozuje stěžovatel, mohou svědčit toliko o jeho postoji k předsedovi Úřadu, ale nikoliv naopak, tj. jakkoliv nevzbuzují pochybnosti o nestrannosti předsedy Úřadu při projednávání dané věci. Úřad ani jeho předseda poté neodpovídají za to, jakým titulkem noviny označí článek, resp. jaké konkrétní vyznění mu dají.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vydal v projednávané věci rozhodnutí, jímž se kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 5 Ca 52/2009 - 60, ze dne 28. 11. 2012, jako nedůvodná zamítá.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle kterých je vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že se městský soud nezabýval veškerými jeho námitkami, jeho rozhodnutí považuje za nedostatečně odůvodněné, tzn. de facto namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek odůvodnění. Nejvyšší správní soud se proto a priori musel zabývat touto námitkou; shledal-li by ji totiž důvodnou, bránila by již tato skutečnost sama o sobě přezkoumání napadeného rozsudku.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře několikrát. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, v němž konstatoval: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“ Rovněž tak např. v rozsudku dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, zdejší soud uvedl: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích*

pokračování

nedostatků odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjištěvané, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“; obdobně též v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, soud konstatoval, že „pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“ (dále též viz např. rozsudek ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, rozsudek ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011 - 326 etc.)

Nejvyšší správní soud v intencích výše uvedeného tedy konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán striktní dispoziční zásadou. Uvedená dispoziční zásada však není účinná v otázkách, ke kterým je správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění soudního rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nerefletovalo na žalobní námítky a zásadní argumentaci, o kterou se opírá, pomíjelo by jednotlivá podání stěžovatele a námítky v nich uvedené, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. Napadený rozsudek městského soudu žádným deficitem ve smyslu výše uvedeného netrpí; soud se vypořádal s veškerými námitkami, které stěžovatel v žalobě uplatnil, a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Poukazuje-li stěžovatel na to, že městský soud fakticky pouze převzal odůvodnění žalovaného, Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud se městský soud při posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních námitek ztotožnil s argumentací žalovaného, skutečnost, že na ni rovněž ve svém odůvodnění odkáže nebo ji převezme, nelze považovat za vadu, kterou by bylo lze soudu vytýkat. Z odůvodnění rozsudku městského soudu je seznatelné, z jakých úvah při hodnocení věci soud vycházel, jakož i to, proč dal žalovanému za pravdu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné opětovně rekapitulovat podrobně průběh dosavadního řízení a skutkový stav věci, neboť tento byl již dostatečně popsán v předchozím řízení, je účastníkům znám a není o něm sporu. Předmětem sporu v souzené věci je toliko otázka právního posouzení.

Nejvyšší správní soudu se právním posouzením skutkově stejné věci stěžovatele zabýval již ve svém rozsudku č. j. 5 As 1/2011 – 156, ze dne 26. 7. 2013; od závěrů v něm učiněných nemá zdejší soud důvodu se nyní odchýlit. Otázkou kamerového systému se zdejší soud zabýval rovněž např. v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010 - 68, v němž mimo jiné konstatoval: „*K otázce pořízování audiovizuálních záznamů veřejných prostranství ve vztahu k ochraně soukromí se ESLP vyslovil v tom smyslu, že běžný provoz bezpečnostních kamer sám o sobě, ať už na ulici nebo ve veřejných prostorách, jako jsou obchodní centra nebo policejní stanice, neaktivuje užití čl. 8 Úmluvy, neboť*

slouží legitimnímu a předvídatelnému účelu. Pokud je monitorováno veřejné prostranství z bezpečnostních důvodů a tuto scénu sleduje pracovník bezpečnostní služby v televizi s uzavřeným okružem, pak je takováto situace v podstatě obdobná tomu, kdy při průchodu veřejným prostranstvím může být člověk viděn ostatními lidmi, kteří jsou přítomni [k tomu viz rozhodnutí ve věcech Perry proti Spojenému království (stížnost 63737/00), ze dne 17. 7. 2003 a Peck proti Spojenému království (stížnost 44647/98), ze dne 28. 1. 2003]. Důležitým faktorem pro posouzení toho, zda je určitá skutečnost chráněna čl. 8 Úmluvy, je pak i posouzení, nakolik je daná aktivita zaznamenávaná osoby veřejná, respektive veřejnosti přístupná; obecně platí, že dle ESLP nelze o existenci soukromí na ulicích (jak je tomu i v nyní posuzovaném případě) prakticky hovořit.

Zaznamenání podoby a počínání osoby v konkrétním místě a čase lze posoudit i jako pořízení obrazového záznamu týkajícího se fyzické osoby, které taktéž požívá ochrany před zneužitím, v souladu s výslovnou dikcí § 12 odst. 1 občanského zákoníku. Podmínkou sine qua non však je způsobilost takového záznamu identifikovat zaznamenanou osobu (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 10. 2005, sp. zn. 30 Cdo 936/2005; rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná z www.n soud.cz). Aby mohlo dojít k neoprávněnému zásahu do tohoto osobnostního práva, musí být takový projev bez svolení dotčené osoby či zákonné licence (podrobněji viz dále) minimálně zaznamenán; z hlediska řešené problematiky s ním pak navíc musí být následně nakládáno. Platí tedy, že předmětné osobnostní právo nemůže být obrazovým záznamem atakováno, nepostačí-li tento záznam k identifikaci osoby; v opačných případech je nutno vycházet z toho, že k zásahu do tohoto práva došlo, neboť takový projev je zaznamenán a je s ním nakládáno pro potřeby dokazování.“ Obdobně lze též odkázat např. na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 As 60/2009 - 119, v němž se zdejší soud v kontextu s judikaturou ESLP zabýval interpretací pojmů soukromí, soukromý život a jeho ochrana právě ve vztahu k pořizování záznamů a monitorování osob (vše dostupné na www.n soud.cz). Jakkoli se v uvedených případech soud otázkou pořízení videozáznamů a povahy kamerového systému zabýval v souvislosti s hodnocením důkazů ve správním řízení, v nichž byly tyto záznamy použity, lze z obecných závěrů, které zde soud přijal, vycházet i ve věci nyní projednávané.

Stěžovatel se především v kasační stížnosti neztotožňuje s právním posouzením městského soudu a žalovaného a domnívá se, že provozem kamerového systému se záznamem nedochází ke shromažďování a zpracování osobních údajů.

Podle ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů se shromažďováním osobních údajů rozumí systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžité nebo pozdější zpracování.

Podle ustanovení § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů se zpracováním osobních údajů rozumí jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace.

Pokud městský soud v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v případě stěžovatele se jedná o shromažďování a zpracování osobních údajů, nelze mu ničeho vytknout.

Co se týče definice osobního údaje, tímto se pak podle ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků,

pokračování

specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.

Městský soud ve svém rozsudku konstatoval: „Při hodnocení důvodnosti uvedené námitky, vycházel ze skutečnosti, že žalobce nainstaloval kamery se záznamovým zařízením, a to jak sám žalobce uvádí v podání ze dne 22. 2. 2008 i v podané žalobě, za účelem zpracování osobních údajů. Pokud tedy dochází k záznamu určitého prostoru a v důsledku toho i k záznamu pohybu jednotlivých osob, tedy jejich podoby, jde jednoznačně o shromažďování osobních údajů, neboť subjekty, na záznamu zachycené, mohou být následně identifikovatelné. Soud nesouhlasí s argumentem žalobce, že záznam podobizny se stává osobním údajem ať kombinací kamerového systému, v tomto případě se záznamem, s dalším systémem (např. vstup na čipové karty či písemná evidence přichozích), neboť osobu lze identifikovat i jen na základě zaznamenaní jejího vzhledu. Navíc shodně se závěry obou správních orgánů soud konstatuje, že předmětný záznam je pořizován právě za účelem identifikace osob. Kamerový systém se záznamem, tak jak jej provozuje žalobce, režimu dle zákona o ochraně osobních údajů podléhá.“

Klíčovou otázkou tedy je, zda obrazový záznam pořízený kamerovým systémem obsahuje informace, které jsou osobními údaji ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, když obsahuje prvek specifický pro fyzickou identitu subjektu údajů – obličej.

Nejvyšší správní soud při posouzení této otázky vycházel mimo jiné i z dostupných výkladových stanovisek; např. ve Stanovisku Úřadu č. 1/2006 - Provozování kamerového systému z hlediska zákona o ochraně osobních údajů (dostupné na stránkách Úřadu) – se uvádí: „Údaje uchovávané v záznamovém zařízení, ať obrazové či zvukové, jsou osobními údaji za předpokladu, že na základě těchto záznamů lze přímo či nepřímo identifikovat konkrétní fyzickou osobu (tedy: informace z obrazových či zvukových nahrávek umožňují, byť nepřímo, identifikaci osoby). Fyzická osoba je identifikovatelná, pokud ze snímku, na němž je zachycena, jsou patrné její charakteristické rozpoznávací znaky (zejména obličej) a na základě propojení rozpoznávacích znaků s dalšími disponibilními údaji je možná plná identifikace osoby. Osobní údaj pak ve svém soubornu tvoří ty identifikátory, které umožňují příslušnou osobu spojit s určitým, na snímku zachyceným, jednáním.“

V Komentáři k Zásadám provozování kamerového systému z hlediska zákona o ochraně osobních údajů (dostupné na stránkách Úřadu) se uvádí následující: „V této souvislosti je třeba konstatovat, že pokud ze zvláštních okolností při pořízení záznamu nebude možné jednotlivé osoby identifikovat, lze v obecné rovině uvést, že informace obsažené v záznamech z kamerových systémů nedosahují kvality osobního údaje, neboť z pouhého obrazového záznamu fyzické osoby nelze tuto osobu bez použití dalších doprovodných údajů, v záznamu neobsažených, obecně ztotožnit. Pokud tedy nebude záznam z kamerového systému možno doplnit dalšími informacemi o zaznamenané osobě, nelze údaje takto získané v obecné rovině vztáhnout k určitému nebo určitému subjektu údajů. Z tohoto náhledu by pak bylo možno uvést, že prvotní záznamy osob uchovávané v rámci provozovaného kamerového systému samy o sobě jen velmi těžko umožní jednoznačně a bez dalších údajů identifikovat určitý nebo určitelný subjekt údajů, a o aplikaci zákona č. 101/2000 Sb. lze hovořit jen ve zprostředkovaných souvislostech.“

Nicméně z druhé strany je nepochybné, že každý záběr zachycující znaky umožňující odlišení fyzické osoby od jiné (zejména obličej) vytváří ze záběru minimálně potenciální osobní údaj a jako s takovým by s ním mělo být nakládáno. Disponujeme-li totiž se snímkem uvedených kvalit, těžko můžeme vyloučit, že by nemohlo k identifikaci příslušné osoby kdykoli v budoucnu dojít, a takováto identifikace je nadto zcela evidentně hlavním důvodem toho, proč k pořizování záznamů snímků vůbec dochází (viz ostatně definice osobního údaje podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.). Na okraj je možno poznamenat, že pokud by kamerový systém byl napojený na již existující databázi operující s osobními údaji jednalo by se o již z prvního pohledu zřejmě zpracování osobních údajů.“

Analýzou definice pojmu osobní údaje se zabývá rovněž směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále „Směrnice“), resp. Stanovisko č. 4/2007 Pracovní skupiny pro ochranu osobních údajů zřízené podle článku 29, přijaté dne 20. 6. 2007; v něm se mimo jiné uvádí: „*Definice osobních údajů uvedená ve směrnici 95/46/ES zní takto: „Osobními údaji se rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity.“*

Definice uvedená výše obsahuje spojení několika atributů, které určují jednak povahu informace (*množina všech, tj. jakýchkoli informací*), a dále vztah mezi informací a osobou (*identifikovaná nebo identifikovatelná*.) V intencích výše uvedeného lze tak obecně fyzickou osobu považovat za „identifikovanou“, jestliže je ve skupině osob odlišena ode všech ostatních příslušníků této skupiny. V souladu s tím je fyzická osoba „identifikovatelná“, jestliže je možné ji identifikovat (přípona „-elná“ vyjadřuje možnost), ačkoli dosud identifikována nebyla. Tato druhá alternativa proto v praxi představuje prahovou podmínku určující, zda informace vyhovuje definici osobního údaje.

Identifikace se obvykle provádí pomocí určitých zvláštních informací - identifikátorů“, které mají výsadní a těsný vztah ke konkrétnímu jednotlivci. Patří k nim jednak vnější znaky vzhledu dané osoby, jako je výška, barva vlasů, oblečení atd., a nebo vlastnosti osoby, které nejsou bezprostředně vnímatelné, jako je její povolání, funkce, jméno atd. Směrnice tyto „identifikátory“ zmiňuje v definici „osobních údajů“ v článku 2, kde je uvedeno, že fyzickou osobu „*lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity*“.

Z výše uvedené definice osobního údaje se rovněž podává, že fyzickou osobu lze identifikovat přímo, či nepřímo.

Přímo může být identifikována osoba zpravidla jménem, nepřímo např. podle telefonního čísla, registračního čísla automobilu, čísla sociálního pojištění, čísla cestovního pasu, apod. Nepřímou identifikaci lze provést rovněž pomocí kombinace významných kritérií, která ji umožňují rozeznat zúžením skupiny, do které patří (věk, povolání, bydliště atd.). Z uvedeného vyplývá, že míra dostatečnosti určitých identifikátorů z hlediska provedení identifikace závisí na souvislostech konkrétní situace. Např. běžné příjmení nepostačí k identifikaci – tj. jednoznačnému určení – osoby v celé populaci země nebo ve velkém městě, ale pravděpodobně bude stačit např. k identifikaci studenta ve třídě nebo ubytovaného hosta v hotelu nebo účastníka konkrétního semináře konaného v daném čase v daném místě. Pokud je se jménem spojeno vyobrazení, může být dokonce možné dozvědět se o vzhledu dané osoby. Všechny nové informace spojené se jménem mohou tedy dovolit „zaostřit“ na konkrétního člověka, a původní informace je tak pomocí identifikátorů spojena s fyzickou osobou, kterou lze odlišit od jiných osob. Zde je třeba poznamenat, že i když je identifikace pomocí jména v praxi nejběžnější, jméno nemusí být nutné pro identifikaci jednotlivce ve všech případech. Tak tomu může být, jsou-li k jednoznačnému určení osoby použity jiné identifikátory.

Co se týče „nepřímo“ identifikovaných nebo identifikovatelných osob, tato kategorie se obvykle vztahuje k jevu „jedinečných kombinací“, ať malého či velkého rozsahu. I v případech, kdy rozsah dostupných identifikátorů prima facie ještě neumožňuje jednoznačně určit konkrétní osobu, může být tato osoba přesto „identifikovatelná“, protože ve spojení s dalšími informacemi (které může, ale nemusí mít v držení správce údajů) tyto informace umožní

pokračování

odlišení daného jednotlivce od jiných osob („jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychologické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity“ - viz čl. 2 směrnice výše). Některé charakteristiky jsou přitom natolik jedinečné, že lze danou osobu identifikovat velmi snadno (např. prezident, předseda vlády, významné a všeobecně známé osobnosti politického a kulturního života).

Otázka, zda jednotlivce, jehož se informace týká, je, nebo není identifikovaný, tedy závisí vždy na okolnostech daného případu. V tomto kontextu je nutno nahlížet i na provozování kamerového systému v případě stěžovatele jakožto provozovatele hotelu.

Pro určení, zda je osoba identifikovatelná, je třeba přihlédnout ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity jak správcem, tak jakoukoli jinou osobou pro identifikaci dané osoby. Přitom je třeba zvláště dbát na zohlednění všech faktorů, které v daném případě hrají roli; jedním z faktorů je i zamýšlený účel zpracování a jeho struktura, výhody očekávané správcem údajů, zájmy jednotlivců, které jsou v sázce, ale i riziko organizačních selhání (např. porušení povinnosti zachovávat důvěrnost) a technických problémů.

Jak je uvedeno výše, při posuzování všech prostředků, které mohou být rozumně použity pro identifikaci osob, bude k významným faktorům patřit účel, který správce údajů zpracováním sleduje.

Účelem dohledu pomocí videokamer však je právě identifikace osob zachycených na záznamu ve všech případech, kdy to správce pokládá za nezbytné. Celý systém jako takový se proto musí považovat za zpracovávání údajů o identifikovatelných osobách, i když např. některé natočené osoby v praxi identifikovatelné nemusí být.

Zpracování informací v případě stěžovatele mělo smysl pouze za předpokladu, že umožňovalo identifikaci konkrétních jednotlivců a určitý způsob zacházení s nimi. Jak sám stěžovatel uvedl, cílem a účelem kamerového systému je právě pozdější identifikace subjektu údajů, např. orgány Policie ČR.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu tedy v předmětném případě dochází ke shromažďování a zpracování osobních údajů, a to i za situace, kdy k jedinému identifikátoru – podobizna nejsou připojovány doplňující informace, nicméně lze je dodatečně zjistit (např. datum konání semináře, meetingu, jeho pořadatele, seznam účastníků, apod); rovněž tak i z účelu pořizování záznamu lze dovodit, že důvod pořízení záznamu – ochrana právem chráněných zájmů, takovéto ztotožnění předpokládá. Navíc nelze zpochybnit, že stěžovatel doplňující informace ohledně např. svých zaměstnanců či ubytovaných osob má k dispozici.

Nejvyšší správní soud podotýká, že značná část informací, jež jsou shromažďovány prostřednictvím kamerového sledování, se týká identifikovaných nebo identifikovatelných osob, které jsou filmovány při svém pohybu na veřejnosti nebo na veřejně přístupných místech. Takovéto osoby sice mohou očekávat menší stupeň soukromí, nejsou však plně zbaveny svých práv a svobod, jež se mj. týkají jejich soukromého života.

Za nepřipadné považuje Nejvyšší správní soud námitky stěžovatele, poukazuje-li na vysoký standard hotelu, resp. uvádí, že se jedná o hotel, který poskytuje služby nejvyšší úrovně, z toho dovozuje legitimitu nastaveného kamerového systému. Nejvyšší správní soud zcela sdílí závěry žalovaného, s nimiž se ztotožnil i městský soud, totiž, že k vysoké úrovni poskytovaných služeb mimo jiné patří i vysoký standard v oblasti ochrany soukromí jejich příjemců, tj. hostů. Právě schopnost zajistit vedle všech ostatních standardních služeb i vysokou míru soukromí (diskrétnosti), je znakem vysoké úrovně, resp. nadstandardnosti. Argumentace

stěžovatele, že je „hotelem dané kategorie“, se jeví zcela nepřipadná, neboť není zřejmé, proč by se s ohledem na tento stěžovatelem užitý termín „hotel dané kategorie“ měl v daném případě zákon o ochraně osobních údajů aplikovat jinak, resp. mírněji, než u hotelů „nižší“ kategorie. Zákon o ochraně osobních údajů v tomto směru nečiní mezi subjekty žádných rozdílů, co se týče jejich „úrovně“, hospodářské síly, rozsahu nabízených služeb, etc.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje tím, že v jeho případě souhlas subjektu údajů není třeba z důvodu výjimek pod písmeny a), b), c) a e) zákona, nelze mu přisvědčit.

Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 2 As 45/2010 - 68, mimo jiné též konstatoval: „*Pokud je kamerové snímání prováděno nikoli náhodně, ale systematicky a je-li z něho prováděn záznam, umožňující následně provést identifikaci osoby (§ 3 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů a contrario), jde mimo jakoukoli pochybnost o zpracování osobních údajů (§ 4 písm. a) a e) zákona o ochraně osobních údajů] a tato činnost proto podléhá též reglementaci citovaného zákona. Za této situace (odhlédne-li se od případů, kdy jde o součást plnění úkolů uložených zvláštními zákony – viz například § 3 odst. 6 zákona) je tedy provedení kamerového záznamu (tedy zpracovávání osobních údajů) zásadně podmíněno souhlasem dotčené osoby [§ 5 odst. 2 věta první zákona o ochraně osobních údajů, ve spojení s § 4 písm. m) citovaného zákona]. Není-li tohoto souhlasu, a není-li zároveň dána některá z výjimek z tohoto pravidla, uvedených v § 5 odst. 2 větě druhé citovaného zákona [nejčastěji připadá v úvahu písm. e) citovaného ustanovení], jde o zpracovávání osobních údajů prováděné v rozporu se zákonem a dochází tím tedy i k neoprávněnému zásahu do soukromí dotčené osoby (viz § 1 zákona o ochraně osobních údajů).“*

Dle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat,

- a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce,
- b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů,
- c) pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat,
- d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů,
- e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života,
- f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo,
- g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje tím, že v jeho případě souhlas subjektu údajů není třeba z důvodu výjimek pod písmeny a), b) c) a e) zákona.

Nejvyšší správní soud konstatuje stran zákonné výjimky pod písmenem a), že tato stěžovateli nesvědčí, jelikož mu neplyne žádná právní povinnost, pro kterou by bylo nezbytné zpracování osobních údajů zpracovávat. Lze připustit, že stěžovatel má odpovědnost za věci odložené či vnesené, v možnostech hotelu je však zcela jistě možno vytvořit podmínky pro zabezpečení zvýšené ochrany majetku; ostatně v prostoru hotelu se nacházejí šatny a jiné prostory sloužící k odložení a úschově věcí hostů; nezbytnost kamerového systému se záznamem tedy není nutným a nezbytným opatřením. Co se týká zákonné výjimky pod písmenem b), je třeba

pokračování

konstatovat, že smluvní povinnost zpracování osobních údajů pro stěžovatele z ničeho nevyplývá, a i kdyby vyplývala, stěží lze připustit, že by kamerový systém se záznamem byl nezbytným prostředkem. Co se týká zákonné výjimky pod písmenem c), ta stěžovateli rovněž nesvědčí, o speciální případ ochrany životně důležitých zájmů subjektu údajů se v žádném případě nejednalo a stěžovatel žádné subjekty údajů o dodatečný souhlas nežádal.

V případě kamerových systémů je v podstatě jedinou aplikovatelnou výjimkou výjimka obsažená v ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, podle které „*správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů; bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.*“

Výjimku podle cit. ustanovení lze použít za splnění dvou kumulativních podmínek: 1) zpracovávání osobních údajů musí být nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby a 2) takové zpracování osobních údajů nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.

Stěžovatel uváděl, že kamerový systém slouží mimo jiné k ochraně zdraví a bezpečnosti hostů i zaměstnanců hotelu.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že k instalaci kamerových systémů, s ohledem na jejich povahu a zásah do osobní integrity osob, je možné přistoupit až tehdy, pokud už veškeré méně invazivní prostředky selhaly anebo by nebyly schopny naplnit vytyčený účel, který je sledován. Je zcela nepochybné, že kamerový systém ve srovnání s jinými prostředky (např. personálními, mechanickými), které mohou dosáhnout naplnění účelů žadatelem sledovanými, zasahuje základní lidská práva, a to právo na soukromí a na soukromý rodinný život, která jsou garantována čl. 10 Listiny základních práv a svobod a v článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a tudíž i do lidské důstojnosti, z které tato práva vyplývají.

Aby mohla být dána přednost ochraně jiného lidského práva nebo svobody před ochranou soukromí, musí se jednat o takovou situaci, kdy jinak si rovná základní práva a svobody jsou v konfliktu a na základně důkladného zvažování, zda v té které konkrétní situaci je zájem chráněný jiným základním právem a svobodou natolik závažný a natolik ohrožen, že lze svolit k zásahu do soukromí a tedy částečně či úplně omezit základní lidské právo na soukromí nebo soukromý a rodinný život a tedy i lidskou důstojnost.

Má-li být připuštěn kamerový systém, jakožto prostředek k dosažení určitého účelu – v daném případě jak stěžovatel deklaroval: ochrana bezpečnosti osob a majetku vlastníka objektu a hotelových hostů a dalších návštěvníků, je třeba posoudit zejména to, zda tento zasahuje do základních práv a svobod, zda v tom kterém případě dané základní právo a svoboda převáží nad ochranou soukromí, zda tento prostředek je jediný možný a nejvhodnější pro ochranu daného zájmu, resp. zda neexistuje jiný prostředek, který by daného účelu byl rovněž schopen dosáhnout, a to buď bez zásahu do základního práva na soukromí nebo s menší mírou, jakož i míru proporcionality, tedy zda porušení hodnoty, do které tento prostředek zasahuje – zde do práva na soukromí, resp. lidské důstojnosti a svobody je přiměřený, resp. zasluhuje menší míru ochrany než hodnota, která má být ochráněna ochrana osob a majetku.

Kamerové sledování může sloužit řadě různých účelů, které lze seskupit do několika hlavních kategorií, a to 1) ochrana jednotlivců, 2) ochrana majetku, 3) veřejný zájem, 4) odhalování, prevence a stíhání trestné činnosti, 5) získávání důkazů, 6) jiné legitimní zájmy.

Stěžovatelem uváděný důvod by bylo lze podřadit pod práva a chráněné zájmy, pro které lze zpracovávat osobní údaje. Klíčovou otázkou je však opět nezbytnost takového počínání, tedy zda lze či nelze ochránit práva a právem chráněné zájmy jiným způsobem, a to v návaznosti na druhou podmínku ustanovení, tedy zda takové zpracování osobních údajů není v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Je třeba konstatovat, že každé zpracování osobních údajů víceméně představuje zásah do soukromí jednotlivce. Aby tento zásah a celé zpracování bylo legální, je třeba, aby správce ve všech případech, kdy je to možné, posoudil všechny možné případné způsoby zpracování a zvolil ten, který do soukromí subjektů údajů zasáhne v nejmenší míře.

Jak vyplynulo ze spisového materiálu, v případě stěžovatele v denních hodinách jsou standardně přítomni v recepci hotelu 2 až 3 pracovníci, ve vstupní hale hotelu 1 až 2 vrátní a 1 až 2 organizační pracovníci; v nočních hodinách je v recepci a vstupní hale přítomen jeden noční recepční; v lobby baru jsou po celou otvírací dobu (11.00 hod - 01.00 hod) přítomni 3 zaměstnanci; u vjezdu do garáží je stanoviště soukromé bezpečnostní služby; toto místo současně slouží jako služební vchod pro zaměstnance hotelu, přičemž služba je zde nepřetržitá. Kamerový systém skládající se z 16-ti snímacích kamer monitoruje přítom mimo jiné rovněž vstupní halu a recepci, vchody do výtahů, restaurace, lobby bar, v nichž jsou sledováni klienti ubytovaní v hotelu, hosté restaurací a rovněž zaměstnanci hotelu; dále jsou monitorovány provozní a technické prostory hotelu – vjezd do garáží, služební vchod, nákladová rampa, přístupy do skladů – zde jsou sledováni zaměstnanci hotelu, mohou být přítom sledováni i hosté hotelu při vstupu do garáže. Pro úplnost je třeba dodat, že monitorovací systém snímá nadto i chodník a vozovku před hotelem, kdy kromě hostů vstupujících do hotelu jsou sledovány i veškeré procházející osoby. Z uvedeného je zjevné, že stěžovatel měl dostatek jiných prostředků k zabezpečení ochrany svého majetku, jakož i bezpečnosti ubytovaných osob a hostů hotelu.

O problematice přiměřenosti využití kamerového sledování se zmiňuje i výše citované Stanovisko č. 4/2004 ke zpracování osobních údajů prostředky kamerového sledování pracovní skupiny pro ochranu osobních údajů zřízené podle článku 29 směrnice, kde se mimo jiné uvádí: „Zásada, že údaje musejí být odpovídající a přiměřené sledovaným účelům, znamená především, že uzavřené televizní okruhy a podobná zařízení pro kamerové sledování mohou být použity pouze podpůrně, tzn.: pro účely, které skutečně odůvodňují použití těchto systémů.“

Ze zásady přiměřenosti vyplývá, že tyto systémy lze použít v případě, že se jiná opatření směřující k prevenci, ochraně anebo zabezpečení fyzické nebo logické povahy, která nevyžadují pořízování obrazových záznamů, např. použití pancéřových dveří proti vandalismu, instalace automatických bran a kontrolních zařízení, společné poplachové systémy, lepší a silnější osvětlení ulic během noci a podobně, ukáží být nedostatečnými a/ nebo nepoužitelnými s ohledem na výše uvedené legitimní účely. Stejná zásada platí také pro výběr vhodné technologie, kritéria pro konkrétní využití daného zařízení a specifikaci opatření ke zpracování údajů, mj. i s ohledem na zásady přístupu k údajům a dobu jejich uchování.

Je třeba zamezit např. tomu, aby správní orgán nainstaloval kamerové zařízení v souvislosti s menšími přestupky, např. k vynucování zákazů kouření ve školách a na jiných veřejných místech nebo zákazů vyhazování nedopalků cigaret a odpadků na veřejných místech.

Jinými slovy, je třeba v jednotlivých případech uplatňovat zásadu přiměřenosti s ohledem na sledované účely, která zahrnuje určitou povinnost minimalizace údajů na straně správce údajů.“

pokračování

Je tedy vždy na místě provést test proporcionality mezi volbou jednoho ze dvou základních ústavně garantovaných práv, jinými slovy provádět test poměrnosti cíle a prostředku (viz např. v nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94, sp. zn. Pl. ÚS 15/96, sp. zn. Pl. ÚS 16/98, sp. zn. III. ÚS 256/01, sp. zn. IV. ÚS 412/04, a další). Východiskem je maxima, podle které základní právo či svoboda lze omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody. V případě závěru o opodstatněnosti priority jednoho ze dvou v kolizi stojících základních práv, je nutnou podmínkou konečného rozhodnutí rovněž využití všech možností minimalizace zásahu do druhého z nich. Tento závěr lze odvodit i z ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a sice v tom smyslu, že základních práv a svobod musí být šetřeno nejenom při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod, nýbrž analogicky rovněž v případě jejich omezení v důsledku jejich vzájemné kolize.

Městský soud shodně s žalovaným upřednostnili zájem na ochranu soukromí (jako jedno ze základních lidských práv) před zájmem na ochraně majetku s tím, že postup stěžovatele, který nadřadil zájem na ochraně před drobnými krádežemi, vandalstvím a případným excesem některého z návštěvníků nad právo na ochranu soukromí a osobního života, je nepřipustný a především neproporcionální. Žalovaný jakož i poté městský soud přitom vycházeli při svých úvahách z konstantní judikatury jak správních soudů, tak i Ústavního soudu. Pokud tedy na základě provedeného hodnocení dospěly správní orgány a poté i městský soud k závěru, že v případě stěžovatele byla důvodně uložena opatření k nápravě, nelze zde spatřovat jakýkoli projev nezákonnosti či svévole, neboť veškeré úvahy byly podloženy relevantními důvody.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele stran nutnosti konkludentního souhlasu subjektů údajů.

Zákon o ochraně osobních údajů v ustanovení § 4 písm. n) vymezuje pojem souhlasu subjektu údajů tak, že se jím rozumí svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož obsahem je svolení subjektu údajů se zpracováním osobních údajů.

Podle ustanovení § 5 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů musí být subjekt údajů při udělení souhlasu informován o tom, pro jaký účel zpracování a k jakým osobním údajům je souhlas dáván, jakému správci a na jaké období. Souhlas subjektu údajů se zpracováním osobních údajů musí být správce schopen prokázat po celou dobu zpracování.

Stanovisko Úřadu č. 2/2008 - Souhlas se zpracováním osobních údajů k „vědomosti souhlasu“ uvádí: „*Pojem vědomosti souhlasu subjektu údajů se zpracováním jeho osobních údajů je tedy další náležitostí, kterou souhlas musí splňovat, aby byl platný a zpracování osobních údajů legální (v opačném případě bude souhlas od počátku neplatný). Subjekt údajů si při poskytování souhlasu má být vědom, resp. dle okolností je zjevné, že si mohl a měl být vědom, důsledku svého konání, poskytnutí souhlasu se zpracováním svých osobních údajů. Toto zpracování je očekávaným a předpokládaným důsledkem souhlasu a subjekt údajů s ním vědomě a cíleně souhlasí.*

Ten, kdo hodlá zpracovávat osobní údaje (správce), musí dle ustanovení § 5 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů informovat subjekt údajů o tom, jaký je účel zamýšleného zpracování (proč budou osobní údaje zpracovávány, s jakým cílem), jaké osobní údaje budou zpracovávány (konkrétní kategorie údajů a jejich rozsah), kdo je bude zpracovávat (správce se musí jednoznačně identifikovat) a jak dlouho (na jakou dobu je souhlas s tímto konkrétním zpracováním osobních údajů poskytován). Pouze takové zpracování, o němž je subjekt údajů dostatečně poučen, může řádně posoudit a rozhodnout se, zda s ním bude souhlasit.

Jestliže má být souhlas v tomto smyslu informovaný, pak uvedené skutečnosti musejí být subjektu údajů sděleny před tím, než souhlas poskytne. Pouze pokud je subjekt údajů před vyjádřením souhlasu informován o těchto náležitostech, může se zpracováním svých osobních údajů rádně souhlasit.

K povinnosti informovat subjekt údajů o zamýšleném zpracování jeho osobních údajů se rovněž vážou povinnosti správce údajů stanovené v § 11 odst. 1 a 2 zákona o ochraně osobních údajů. V případě sbírávání osobních údajů, které v praxi často následuje bezprostředně po poskytnutí souhlasu se zpracováním, je správce povinen subjekt údajů informovat, jestliže subjektu údajů tyto informace nejsou známy (například díky jeho informování správcem před získáním souhlasu), v jakém rozsahu, pro jaký účel a kým budou sbírávané osobní údaje zpracovávány.

Při sbírávání osobních údajů musí být subjekt údajů dále poučen o tom, komu mohou být jeho osobní údaje zpřístupněny, a také o svých právech dle § 12 a 21 zákona o ochraně osobních údajů. Ustanovení § 12 upravuje povinnost správce poskytnout na žádost subjektu údajů informaci o zpracování jeho osobních údajů, o jeho účelu, o osobních údajích, které jsou předmětem zpracování, včetně informací o jejich zdroji, povaze případného automatizovaného zpracování a o příjemcích osobních údajů, tedy o těch, komu byly osobní údaje subjektu údajů zpřístupněny. Ustanovení § 21 potom zakotvuje právo subjektu údajů požadovat po správci vysvětlení zpracování svých osobních údajů v případě, kdy subjekt zjistil nebo se domnívá, že toto zpracování neprobíhá řádným způsobem, a právo požadovat po správci nápravu tohoto stavu... U souhlasu se zpracováním osobních údajů, jež citlivé nejsou, podmínka vyslovnosti v zákoně o ochraně osobních údajů není stanovena. Takovýto souhlas může být poskytnut i konkludentně, tedy jinak než výslovně. Subjekt údajů například může po obdržení patřičné informace své osobní údaje správci poskytnout, čímž mlčky, ne výslovně, souhlasí s jejich zpracováním. K určení obsahu vůle může totiž sloužit i širší kontext jednání, případně i jednání následného, jestliže je z něho možné na obsah vůle zpětně usuzovat.

Zákon o ochraně osobních údajů pro souhlas se zpracováním osobních údajů nestanoví povinnou formu, například písemnou. V této souvislosti je rovněž třeba poukázat na § 5 odst. 4 větu druhou zákona o ochraně osobních údajů, která stanoví, že správce musí být po celou dobu zpracování schopen prokázat, že mu subjekt údajů ke zpracování poskytl svůj souhlas. V případě konfliktní situace, kdy subjekt údajů bude tvrdit, že správce zpracovává jeho osobní údaje bez souhlasu, je tedy důkazní břemeno na straně správce. V tomto případě bude správce povinen prokázat, že subjekt údajů se zpracováním souhlasil a že souhlas splňoval všechny výše uvedené náležitosti.“

Z výše uvedeného Stanoviska vyplývají tři podstatné skutečnosti, a to možnost konkludentního souhlasu subjektu údajů se zpracováním osobních údajů, širší poučení správce vůči subjektu údajů, aby případný souhlas mohl být informovaný a z tohoto důvodu rovněž i vědomí a skutečnost, že důkazní břemeno ohledně poskytnutí souhlasu subjektem údajů tíží správce údajů.

K definici souhlasu podle směrnice 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, která je podle důvodové zprávy východiskem pro zpracování právní úpravy ochrany osobních údajů v zákoně o ochraně osobních údajů, se vyjadřuje Stanovisko č. 15/2011 pracovní skupiny pro ochranu osobních údajů zřízené podle čl. 29.

Podle čl. 2 písm. h) směrnice se „souhlasem subjektu údajů“ rozumí „jakykoli svobodný, výslovný a vědomý projev vůle, kterým subjekt údajů dává své svolení k tomu, aby osobní údaje, které se jej týkají, byly předmětem zpracování“.

Ve Stanovisku se k formě souhlasu uvádí: „Forma projevu (tj. způsob, jakým je vůle projevena) není ve směrnici vymezena. Z důvodu zachování flexibility se do konečného znění směrnice nedostal „písemný“

pokračování

souhlas. Je třeba zdůraznit, že ve směrnici je uveden „jakýkoli“ projev vůle. Tím se otevírá možnost širokého výkladu tohoto projevu. Minimální podobou projevů vůle může být signál jakéhokoli druhu, který je dostatečně jasný na to, aby jím subjekt údajů mohl projevit svou vůli, a aby mu správce údajů mohl porozumět. Formulace „projev vůle“ a „dává své svolení“ naznačují, že je skutečně nutný nějaký úkon (na rozdíl od situace, kdy je souhlas možné odvodit z nečinnosti). ... Je pochybné, zda by absence chování či – možná lépe řečeno – pasivní chování mohly být ve velmi zvláštních situacích (tj. v naprosto jednoznačných souvislostech) také vykládány jako projev vůle. Pojem „projev vůle“ je široký, ale zdá se, že z něj vyplývá nutnost jednání. Tento výklad podporují i další složky definice souhlasu, jakož i dodatečný požadavek na nezpochybnitelnost souhlasu uvedený v čl. 7 písm. a). Z požadavku, že subjekt údajů musí „dát“ souhlas, zřejmě vyplývá, že pouhá nečinnost nepostačuje a pro vyjádření souhlasu je nutné nějaké jednání, i když možné jsou různé druhy jednání – to je třeba posoudit „v kontextu“ dané situace.

Bez aktivního jednání subjektu údajů bude pro správce údajů v praxi obtížné ověřit, zda mlčení znamenalo souhlas či svolení. ... Kromě toho nebude mít k dispozici žádné důkazy, takže nebude moci prokázat, že souhlas obdržel. Nejednoznačnost pasivní odpovědi povede v praxi k tomu, že bude obtížné splnit požadavky směrnice.“

K vědomosti souhlasu se potom ve Stanovisku uvádí: „Poslední složkou definice souhlasu – ale nikoli posledním požadavkem, jak je vysvětleno dále – je jeho vědomá povaha. V člancích 10 a 11 směrnice je stanovena povinnost informovat subjekty údajů. Povinnost informovat je tudíž samostatná, ale v mnoha případech zjevně souvisí se souhlasem. Ačkoli po poskytnutí informací vždy nenásleduje souhlas (je možné použít jiný důvod podle článku 7), souhlasu musí vždy předcházet poskytnutí informací. V praxi to znamená, že souhlas subjektu údajů (musí být) založený na uvědomění si a pochopení relevantních skutečností a důsledků určitého jednání. Dotčené osobě musejí být jasným a srozumitelným způsobem poskytnuty přesné a úplné informace o všech podstatných otázkách, zvláště těch uvedených v člancích 10 a 11 směrnice, jako jsou povaha zpracovávaných údajů, účely zpracování, příjemci, jimž budou údaje případně předány, a práva subjektu údajů. To zahrnuje také vědomí důsledků nesouhlasu s daným zpracováním údajů.

.....V souvislosti se zajištěním náležitého informování lze určit dva druhy požadavků:

- Kvalita informací – způsob, jakým se informace poskytují, (obyčejný text, bez použití žargonu, srozumitelně, výrazně) má zásadní význam pro posouzení, zda je souhlas „vědomý“. Způsob, jakým by se měly informace poskytovat, závisí na kontextu – obvyklý/průměrný uživatel by měl být schopen informacím porozumět.
- Přístupnost a viditelnost informací – informace musí být poskytovány přímo fyzickým osobám. Nestačí, aby byly informace někde „k dispozici“. Na tom trval také Soudní dvůr ve svém rozsudku z roku 2004, jenž se týká pracovní smlouvy zahrnující podmínky, které v ní nebyly výslovně uvedeny, ale bylo na ně jen odkázáno. Informace musí být jasně viditelné (typ a velikost písma), výrazné a komplexní. K poskytnutí zvláštních informací v okamžiku, kdy se žádá o souhlas, mohou být použita dialogová okna. Jak je v souvislosti s „výslovným souhlasem“ uvedeno výše, ve vztahu ke službám sociálních sítí je zvláště vhodné použít online informační nástroje, aby se dosáhlo dostatečné strukturovanosti a jasnosti ohledně nastavení soukromí. Užitečným nástrojem zde mohou být také několikanásobná upozornění, protože ta přispívají k přístupnému poskytování správných informací.“

K nezpochybnitelnosti souhlasu se v cit. Stanovisku uvádí: „Podle čl. 7 písm. a) směrnice představuje nezpochybnitelný souhlas subjektu údajů právní základ zpracování osobních údajů. Aby byl tedy souhlas platný, musí nejen splňovat kritéria uvedená v čl. 2 písm. b), ale musí být také nezpochybnitelný. Má-li být souhlas nezpochybnitelný, nesmí postup, kterým se o něj žádá a kterým se uděluje, vzbuzovat žádné pochybnosti ohledně úmyslu subjektu údajů udělit souhlas. Jinými slovy nesmí projev vůle, kterým subjekt údajů dává své svolení, obsahovat žádné prvky nejednoznačnosti ohledně jeho záměru. Existuje-li důvodná pochybnost o úmyslu dané osoby, je souhlas zpochybnitelný.

Jak je podrobněji vysvětleno dále, na základě tohoto požadavku musí správci údajů vytvářet důkladné postupy pro udělování souhlasu fyzickými osobami; to znamená, že musí buď žádat o jasný výslovný souhlas, nebo

používat určité typy postupů, které zajišťují jasný implicitní souhlas fyzických osob. Správce údajů si musí být také dostatečně jist, že osoba udělující souhlas je skutečně subjektem údajů. To je zvláště důležité v případech udělování souhlasu po telefonu nebo na internetu.....Správci údajů, kteří používají souhlas, mohou mít úmysl nebo potřebu prokázat, že byl souhlas získán – například v souvislosti se sporem se subjektem údajů. V některých případech od nich mohou být takové důkazy také požadovány v rámci donucovacích opatření. V důsledku toho by měli správci údajů v rámci správné praxe pořizovat a uchovávat důkazy o tom, že byl souhlas skutečně udělen. To znamená, že souhlas by měl být ověřitelný. ... Postupy či mechanismy, jež se k zajištění nezpochybnitelného souhlasu dobře hodí, jsou výslovná prohlášení, kterými se dává svolení, například podepsané dohody nebo písemná vyjádření souhlasu. Ty pro správce údajů v zásadě představují současně důkaz o tom, že byl souhlas získán. ...V některých situacích může být nezpochybnitelný souhlas odvozen z určitého jednání. Zejména tomu tak bude v případě, že toto jednání vede k nepochybnému závěru, že je souhlas udělen. Předpokladem ovšem je, aby byly poskytnuty příslušné informace o zpracování údajů, které fyzické osobě umožní přijmout rozhodnutí (kdo je správcem údajů, pro jaké účely se zpracování provádí atd.).“

Z výše uvedených ustanovení zákona o ochraně osobních údajů vykládaných v kontextu s předpisy evropského práva, z nichž vychází zmiňovaná stanoviska, dle názoru Nejvyššího správního soudu sice vyplývá možnost udělení konkludentního souhlasu subjektem údajů, ale pouze za podmínky, kdy je tento souhlas dán aktivním jednáním, které je nezpochybnitelné; takové jednání potom také musí být kdykoli později správcem, který nese důkazní břemeno, prokazatelné. Tyto podmínky tedy ve většině případů vylučují pouhé konkludentní udělení souhlasu subjektem údajů tím, že skutečnost, že prostor je monitorován, osoby akceptují a strpí. Tak tomu fakticky bylo i v případě stěžovatele, tvrdí-li, že souhlas byl de facto dán již tím, že hosté do hotelu vstoupí a ubytují se v něm. Lze připustit, že případný souhlas může být dán jednáním subjektu údajů – konkr. tím, že po přečtení informační tabulky vstoupí do snímané oblasti, tento případný konkludentní souhlas však rozhodně není nezpochybnitelný (např. subjekt údajů tabulku přehlédne) a rovněž není prokazatelný, resp. je určitá možnost prokazatelnosti pouze po dobu uchování záznamů. Informační tabulky s textem: „pozor, objekt střežen kamerou“, o velikosti cca 10 x 10 cm, které byly umístěny u hlavního vchodu do budovy (vstup pro handicapované) a vchodu do baru ze vstupní hotelové haly, by tak např. musely být umístěny před vstupem do každého snímaného prostoru, nikoli pouze v místě hlavního vstupu, resp. vchodu do baru. Je třeba brát v potaz také to, že rozsah poskytovaných informací, tedy zejména pro jaký účel zpracování a k jakým osobním údajům je souhlas dáván, jakému správcí a na jaké období, nebyl správcem subjektů údajů poskytnut v dostatečné míře a nelze dovodit možnost, že si dotčený subjekt údajů bude předmětné informace sám dovozovat z logiky věci, jak se domnívá stěžovatel v podané kasační stížnosti.

Námitku stěžovatele stran kontroly zaměstnanců kamerovým systémem zdejší soud rovněž neshledal důvodnou.

Ustanovení § 316 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) stanoví:

„(1) Zaměstnanci nesmějí bez souhlasu zaměstnavatele užívat pro svou osobní potřebu výrobní a pracovní prostředky zaměstnavatele včetně výpočetní techniky ani jeho telekomunikační zařízení. Dodržování zákazu podle věty první je zaměstnavatel oprávněn přiměřeným způsobem kontrolovat.

(2) Zaměstnavatel nesmí bez závažného důvodu spočívajícího ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele narušovat soukromí zaměstnance na pracovištích a ve společných prostorách zaměstnavatele tím, že podrobuje zaměstnance otevřenému nebo skrytému sledování, odposlechu a záznamu jeho telefonických hovorů, kontrole elektronické pošty nebo kontrole listovních zásilek adresovaných zaměstnanci.

pokračování

(3) Jestliže je u zaměstnavatele dán závažný důvod spočívající ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele, který odůvodňuje zavedení kontrolních mechanismů podle odstavce 2, je zaměstnavatel povinen přímo informovat zaměstnance o rozsahu kontroly a o způsobech jejího provádění.“

Z uvedeného vyplývá, že jedinou možností, jak využívat pro kontrolu zaměstnanců na pracovišti kamerového systému se záznamem v souladu se zákonem, je využití výjimky podle odstavce třetího předmětného ustanovení zákoníku práce, tedy výjimku spočívající ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele. Toto ustanovení zákoníku práce je nutno vykládat souladně ustanovením § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, jestliže lze tuto činnost podřadit pod zákonem stanovené výjimky v daném ustanovení.

Ustanovení § 316 zákoníku práce se zabývá jednak ochranou majetku zaměstnavatele, jednak ochranou soukromí zaměstnance. Míra ochrany soukromí je u zaměstnance určována (limitována, omezována) tím, že provádí závislou práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně (srov. § 2 odst. 1 zák. práce). Zaměstnanci jsou zároveň povinni využívat výrobní prostředky pouze k vykonávání svěřených prací, řádně s nimi hospodařit, střežit a ochraňovat je před poškozením, ztrátou, zničením nebo zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele [srov. § 301 písm. d) zák. práce]. Uvedené postavení zaměstnance, zejména ve vztahu k výrobním a pracovním prostředkům, je zcela pregnantně vyjádřeno v ustanovení § 316 odst. 1 věta první, jež obsahuje výslovný zákaz pro zaměstnance, aby bez souhlasu zaměstnavatele užívali pro svou osobní potřebu výrobní a pracovní prostředky zaměstnavatele včetně výpočetní techniky, případně jeho telekomunikační zařízení. Oprávnění zaměstnavatele kontrolovat přiměřeným způsobem dodržování tohoto zákazu výslovně zakládá věta druhá téhož ustanovení. Zaměstnavatel je oprávněn dodržování této povinnosti kontrolovat. Kontrola zaměstnavatele však musí být přiměřená cíli a musí narušovat soukromí zaměstnance jen v rozsahu, který je nezbytný k výkonu práce, případně k ochraně majetku zaměstnavatele. Monitoring zaměstnance je možný pouze na základě předchozího oznámení a jen tam, kde je to nezbytné k ochraně zdraví osob nebo majetku zaměstnavatele. Monitoring musí být směřován na majetek zaměstnavatele, nikoliv na osobu zaměstnance (nasměrování kamer) a musí být prováděn na pracovišti, nikoliv na místech určených k hygieně nebo k odpočinku zaměstnance. Předmětem informace zaměstnanci před započítím monitoringu je rovněž rozsah a způsob provádění kontroly.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zákonné podmínky v případě stěžovatele nebyly naplněny. K stěžovatelem uváděné akceptaci používání kamerového systému Nejvyšší správní soud uvádí, že tato nebyla doložena, resp. nebyl doložen souhlas zaměstnanců takového charakteru, jaký požaduje zákon o ochraně osobních údajů, resp. stěžovatel ani neprokázal, že by zde byly vůbec dány podmínky pro kontrolu všech nebo jen některých zaměstnanců z důvodů v ust. § 316 odst. 3 zákoníku práce presumovaných.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce stěžovatele stran podjatosti předsedy žalovaného. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 30/09, v němž se mimo stran možné podjatosti předsedy ústředního orgánu státní správy uvádí: „*Ustanovení § 14 odst. 6 správního řádu tudíž nepředstavuje pro soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu překážku posouzení podjatosti úřední osoby v řízení dle § 152 správního řádu. V tomto smyslu není oním zákonným ustanovením, jež v rozhodované věci pro správní soud*

zakládá rozhodovací důvody pro její hmotněprávní posouzení anebo upravuje postup daného řízení, protože v dané věci není naplněna procesní podmínka aktivní legitimace obecného soudu dle § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu.“

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v intencích výše uvedeného nálezu Ústavního soudu, na jehož závěry zdejší soud podrobně odkázal již ve svém předchozím rozsudku ve věci stěžovatele č. j. 5 As 1/2011 – 156, ze dne 28. 6. 2013, odůvodnění městského soudu ob stojí. Za situace, kdy již v průběhu správního řízení je ve vztahu k médiím, snad v rámci popularizace činnosti žalovaného, znát prvky kategorických závěrů a prima vista i předjímacího postoje k výsledkům správního řízení, je na soudu, aby závěry obsažené v napadeném rozhodnutí přezkoumal s mimořádnou péčí, tj. posoudil, nakolik je závěr napadeného rozhodnutí skutečně opodstatněn a má oporu ve správním spisu (zda nejde o závěr, který toliko respektuje předchozí mediální vyjádření bez opory v podkladu rozhodnutí), a nikoli aby ze samotných mediálních prohlášení, byť kategorických, měl soud dovodit jakoukoli pochybnost směrem k možné podjatosti.

Jakkoli tedy lze konstatovat, že jednání předsedy žalovaného se může jevit ne zcela standardní a profesionální, nemohlo mít samo o sobě za následek nezákonnost správního rozhodnutí; jak bylo výše zdůvodněno, bylo toto založeno na správném právním posouzení a bylo rovněž vydáno v řízení, v němž nebyla stěžovateli upřena jeho práva; rozhodnutí nebylo tedy vydáno jakožto akt svévole. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud závěry obsažené v napadeném rozhodnutí řádně přezkoumal, nelze proto jeho rozhodnutí považovat za nezákonné z důvodu, že se nevypořádal zvláště nejdříve s námitkou podjatosti. Jinými slovy, i kdyby byla podjatost shledána, dalším krokem by byla povinnost soudu zabývat se otázkou, zdali se tato okolnost promítla v nezákonnosti správního rozhodnutí; k tomu dle názoru Nejvyššího správního soudu nedošlo.

Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelem uvedenou námitku důvodnými, proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný v řízení o kasační stížnosti žádné náklady, které by mu vznikly, neuplatnil, přitom taková skutečnost ze spisu ani nevyplývala, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. srpna 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu